

трѣбва да се моли, да работи върху себе си, да дойдатъ до нормалната величина. Ако очитѣ на човѣка сж много малки, това показва, че приематъ малко физическа свѣтлина, което е опасно за мозъка. Ако очитѣ сж много голѣми, тѣ приематъ физическа свѣтлина повече, отколкото е потрѣбна за мозъка. Това е друга опасностъ. Следователно, при малката свѣтлина, мозъкътъ губи своята влага и изсъхва; при голѣмата свѣтлина, той приема повече, отколкото трѣбва влага, вследствие на което въ него става гниене. Очитѣ на човѣка трѣбва да бждатъ нормално голѣми, да приематъ нормално количество свѣтлина. Отъ количеството на свѣтлината, която очитѣ приематъ, зависи и доброто, или лошото състояние на мозъка. Отъ това гледище, намираме, че мисълта на човѣка е въ сила да създаде, каквато глава желае. Човѣшката глава не трѣбва да бжде съвършено кржгла, нито съвършено продълговата. Само хората на новата раса, които ще дойдатъ въ бждеще, ще иматъ идеална глава. Само при такава глава ще могатъ да се развиятъ всички скрити способности въ човѣшкия мозъкъ. Всѣка друга форма на главата, по-далечъ или по-близо отъ идеалната, указва известна съпротива при проява на умственитѣ сили и способности въ човѣка. Ако костъта при математическата способностъ на човѣка е дебела, тя указва известна съпротива при развиването на този центъръ. Ако костъта на това мѣсто е тънка, тя указва благоприятно влияние при развиване на тази способностъ. Въ това отношение сж правени редъ наблюдения и изчисления. Тамъ, дето мозъкътъ е проявилъ голѣма деятелностъ, костъта е тънка. Онѣзи центрове, въ които деятелността на мозъка е слаба, тамъ костъта е по-дебела. Дебелата костъ е препятствие за проява на известна мозъчна деятелностъ. На първо мѣсто човѣкъ трѣбва да работи съ чувствата си, да изтънчи коститѣ си, да ги префини, да ги направи по-пластични да се подаватъ на неговата мисль. Сжщевременно той трѣбва да продължи мозъчните нишки. Колкото по-дълги сж тия нишки, толкова по-благородна е човѣшката мисль.

Следователно, между човѣшкитѣ мисли отъ една страна и между моралнитѣ, общественитѣ, личнитѣ и самосъхранителнитѣ чувства отъ друга страна, трѣбва да сжществува пълно равновесие. Преди всичко, личнитѣ чувства трѣбва да се подчиняватъ на Божественитѣ и на моралнитѣ чувства. Моралнитѣ чувства пъкъ трѣбва да иматъ за съветникъ интелектуалнитѣ способности въ човѣка. Коститѣ на черепа,